

Fordyrer end Skibsafgiften alle til industrielt Brug indførte Naastoffer en Ubetydelighed, saa vil denne Forbyrdelse sikkert ligesom enhver anden blive lagt til den fabrikerede Gjenstands Salgspris, og da de allerfleste industrielle Virksomheder nyde en mangefold højere Toldbeskyttelse end den Udgift, som Skibsafgiften repræsenterer, vil der Intet være tilhinder for at udligne den i Prisen paa den fabrikerede Vare. Ja, selv den Industri, der undtagelsesvis ikke er toldbeskyttet, som f. Ex. Cementfabrikationen, vil — da den indenlandske Skibsart er afgiftsfri — igennem Skibsafgiften erholde en lille Beskyttelse overfor udenlandske konkurrerende Fabrikata, som i Reglen vil mere end ækvivalere den af Naastoffet erlagte Afgift. Der gives for Industriens Vedkommende ligesom for Handelens (Transiten) kun en Forudbæining, under hvilken den vil være hemmet af Skibsafgiften, nemlig: naar den er beregnet paa Export. Men Tilfælde af denne Art ere — ialtsald efter det Kjendskab, Flertallet har til vor Industri — saa forsvindende Undtagelser, at de vel neppe bør danne en normgivende Regel ved Behandlingen af Skibsafgiftsspørgsmaalet.

Endelig staar der tilbage at betragte Virkningerne af Skibsafgiften overfor den store Befolkning, naar man gaar ud fra, at den hel og holden falder paa dennes Forbrugsartikler, og at alle de foregaaende Led fuldstændig have smøgt Afgiften af sig, og det endda udelukkende paa den indenlandske Forbrugers Befolkning. Da Afgiften er 50 Ore pr. Ton, og en Registrerton gennemsnitlig kan antages at repræsentere 3,000 Pbd., vil f. Ex. 1 Pbd. Sukker, Kaffe, Lobak, Humle, Krydderier fordyres med $\frac{50}{3000}$ Ore, d. v. s. en trefindstyvende Del af en Ore paa hvert Pund, eller med andre Ord: naar f. Ex. Gennemsnitsforbruget af Kaffe her i Landet beregnes til 8 Pbd. aarlig pr. Individ, saa bliver det for hele Aaret en Merudgift af — knap $\frac{1}{7}$ Ore paa en saa almindelig og betydelig Forbrugsartikel som Kaffe. Paa Sukker bliver det maaste henimod en hel Ore om Aaret, for Krydderier derimod meget mindre end for Kaffe. Men — vil der indvendes — det er paa de grove Varer, Fordyrelsen kommer frem. Ja, 1 Pbd. Jern bliver virkelig fordyret med $\frac{1}{60}$ Ore, og det er baade en grov og en tung Vare; men denne Henvisning vil neppe heller tilfredsstille; thi da der ifølge „Statistisk Labelværk“ i Jemaaret 1876—80 gennemsnitlig er indført af alle „raa Metaller“ og „Jern- og Staalvarer“ c. 114 Mill. Pbd. og udført igjen c. 21 Mill. Pbd., bliver der til indenlandst Forbrug c. 93 Mill. Pbd. tilbage, hvilket giver i Gennemsnit c. $46\frac{1}{2}$ Pbd. pr. Individ, d. v. s. Afgiften betynger hvert Individ med en Extraudgift af ikke engang 1 Ore om Aaret. Der gives imidlertid en anden Artikel, hvor Afgiften antages at være særlig følelig, nemlig

Stenkul. Heraf har Gjennemsnitsindførslen i det samme Jemaar været c. 5 Mill. Tønder, hvilke ligelig fordelte paa Befolkningen giver c. $2\frac{1}{2}$ Td. pr. Hoved, men da Industrien, Dampskibene og Jernbanerne samt Gjenudførslen konsumerer den altovervejende Del, bliver det sikkert kun en meget ringe Brøkdel af en Tønde, der falder paa hvert Individ af den øvrige Befolkning. Regner man imidlertid, at denne indirekte igennem forhøiede Varepriser, Fragter og Billetpriser udreder hele Skibsafgiften af $2\frac{1}{2}$ Td. Kul, bliver det om Aaret en Extraudgift af 10 Ore pr. Individ, efter som denne Afgift omtrent udgjør 5 Ore pr. Td.

Denne Beregning gjælder imidlertid kun, set fra et rent theoretisk Frihandelsstandpunkt; i det praktiske Liv vil den 5 Ores Kulforbyrdelse yderst sjelden kunne ramme den store Befolkning, eller rettere Afgiftens Afstaffelse — endfige dens Nedsættelse — vil saagodt som aldrig kunne komme den tilgode. Selv den bedre stillede Del af Publikum, der kjøber Kul i tønd- og læssevis vil vide, at Kulpriserne i disse Kvanta i Reglen bevæge sig i Spring paa mindst 10 à 25 Ore, i hvilke Spring de 5 Ore bespartet Afgift altsaa fuldstændig forsvinder; men overfor den daarligere stillede Del af Samsundet, der kjøber Kul i Skjeppe- og halvskjeppevis, er det jo en ligestrem Umulighed, at den afgiftsbespærede halve eller kvart Ore kan oversæres ved Salget, den maa altsaa betale sit Kul med ganste den samme Pris, hvad enten Staten beholder en Indtægt paa over 800,000 Kr., nedsætter den eller ganste bortkaster den.

Imidlertid gives der ikke alene en konsumerende, men ogsaa en producerende Befolkning, og denne sidste rammes negtelig paa en ganste anden Maade af Afgiften, omendfjøndt det ogsaa her bliver overmaade tvivlsomt, hvorvidt en Forandring vilde bringe nogen mærkelig Fordel. Vor Udførsel bestaar jo hovedsagelig af Agerbrugets Produkter: Korn, Smør, Flæsk og Kvæg, repræsenterende i 1880 en omtrentlig Værdi af 150 Millioner, hvoraf dog en betydelig Del er udført landværts og selvfølgelig unddrager sig Skibsafgiften, hvilken forøvrigt „for Udgaaende“ væsentlig rammer Agerbruget, idet 1 Td. Korn omtrent vil komme til at svare $3\frac{1}{2}$ Ore (efter Normen 15 Td. = 1 Registrerton à 50 Ore) og hvert Stykke udført Hornkvæg (beregnet = $\frac{1}{3}$ à $\frac{1}{2}$ Ton) omtrent 20 Ore. I det Hele taget er det ret betydelige Summer, som Afgiften alene paa disse to Poster løber op til, og er der noget Punkt, hvor den med Føie kunde siges at være forkastelig, da maatte det vel være her, hvor den antager Karakteren af en Udførsels-told; men om en Nedsættelse eller Ophævelse af den alligevel vil bringe saameget som en eneste Ore mere i Landmandens Lomme, staar ialtsald for Flertallet som et aabent Spørgsmaal.

Som man vil have bemærket, er Underfølgelsen af Skibsafgiftens trykkende Virkninger paa